

Sygn. akt III KZ 22/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie skazanego **J.G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 14 czerwca 2018 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 kwietnia 2018 r. odmawiające przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ka .../17

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt II K .../16, Sąd Rejonowy w Z. uznał oskarżonego J. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, wypełniającego znamiona z art. 157 § 1 k.k. i za to na mocy art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 37 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz K. C. kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie II Ka .../17 Sąd Okręgowy w Ł. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, wydając również stosowne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości kasacją wywiedzioną przez obrońcę skazanego J.G. Kasator podniósł wyłącznie zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez lakoniczne odniesienie się do zarzutów apelacyjnych dotyczących oddalenia przez sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego.

Zarządzeniem z dnia 13 kwietnia 2018 r. w sprawie WKK .../18 Przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Ł. odmówił przyjęcia opisanej wyżej kasacji. W uzasadnieniu zarządzenia wskazał, że w związku z tym, iż oskarżony został skazany na karę nieizolacyjną, kasacja na korzyść, w świetle art. 523 § 2 k.p.k., byłaby dopuszczalna wyłącznie wówczas, gdyby zarzuty w niej zawarte zostały oparte na uchybieniach z art. 439 k.p.k. W przedmiotowej sprawie taki stan rzeczy nie zaistniał, co obligowało do odmowy jej przyjęcia (art. 530 § 2 k.p.k.).

Z zarządzeniem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który wniósł na nie zażalenie. Zaskarżając wskazaną decyzję procesową w całości zarzucił jej rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, to jest art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że formalny brak sformułowania w kasacji zarzutu opartego na art. 439 k.p.k., w sytuacji wniesienia kasacji na korzyść, przy jednoczesnym skazaniu na karę nieizolacyjną, w każdym wypadku uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji, podczas gdy Sąd Najwyższy jest uprawniony do rozpoznania kasacji poza granicami podniesionych zarzutów w wypadkach określonych w art. 439 k.p.k., co pozwala na przyjęcie stanowiska o niedopuszczalności odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania wyłącznie z powodu braku formalnego sformułowania w treści kasacji zarzutu opartego na treści art. 439 k.p.k.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawodawca na gruncie art. 523 k.p.k. wyraźnie przesądził, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo

lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (§ 3), a ograniczenie to nie dotyczy wyłącznie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz tzw. kasacji nadzwyczajnej (§ 4).

Z powyższego wynika, że kasacja na korzyść oskarżonego, który został skazany na karę nieizolacyjną, wniesiona przed podmiot inny niż wskazany w art. 521 k.p.k., może być oparta wyłącznie na uchybieniach wskazanych w art. 439 k.p.k. Gdy ten wymóg nie zostanie spełniony, nadzwyczajny środek zaskarżenia jest niedopuszczalny z mocy ustawy, co uniemożliwia jego rozpoznanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2017 r., V KK 282/16, LEX nr LEX nr 2255374).

Prezes sądu (przewodniczący wydziału) , do którego wniesiono kasację jest zaś nie tylko uprawniony, ale i zobligowany do dokonywania kontroli formalnej tego środka zaskarżenia, a w razie stwierdzenia, że zachodzą okoliczności wskazane w art. 120 § 2 k.p.k. lub w art. 429 § 1 k.p.k. albo gdy kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia kasacji (art. 530 § 2 k.p.k.).

Powyższe oznacza, że prezes sądu (przewodniczący wydziału) jest zobligowany do odmowy przyjęcia nadzwyczajnego środka zaskarżenia także wówczas, gdy jest on niedopuszczalny z mocy ustawy (art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.). W świetle poczynionych wcześniej uwag jest zaś niewątpliwe, że środkiem zaskarżenia niedopuszczalnym z mocy ustawy jest między innymi kasacja wywiedziona przez obrońcę na korzyść skazanego na karę nieizolacyjną, która nie opiera się na zarzutach z art. 439 k.p.k.

Zaprezentowany w analizowanym zażaleniu sposób interpretacji art. 523 § 3 i 4 k.p.k. nie może zostać zaakceptowany. W swoich wywodach skarżący całkowicie bowiem abstrahuje od faktu, że kompetencja Sądu Najwyższego do badania z urzędu, czy w sprawie nie zaistniały uchybienia z art. 439 k.p.k., aktualizuje się wyłącznie wtedy, gdy nadzwyczajny środek zaskarżenia uruchomił kontrolę kasacyjną. Nie budzi zaś wątpliwości, że jednym z podstawowych wymogów, od których ustawodawca uzależnia skuteczność środka zaskarżenia jest jego dopuszczalność. Nie można również nie zauważyć, że zaprezentowany przez

skarżącego sposób interpretacji art. 523 § 3 i 4 k.p.k. czyniłby częściowo fikcją wynikające z tych regulacji ograniczenia. Byłby bowiem równoznaczny ze stanem, w którym kasacja wniesiona na korzyść skazanego na karę nieizolacyjną, a nieoparta na przesłankach z art. 439 k.p.k. i tak każdorazowo wywoływałaby konieczność przeprowadzenia przez sąd kasacyjny kontroli w celu sprawdzenia, czy zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte wadą o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc